

Norrländska Mästerskapen 2000 - Flaggan i topp, det blev en med snopp!

Text Lotten Lindström

I full fart över vägomläggningarna mellan Bygdsiljum och Robertsfors for jag, med siktet inställt på Djäkneboda i första hand och Wången i andra (Jämtland är en annan del av Sverige). Skuttande som en kalv på grönbete for jag, och efter att jag undgått att köra ihjäl Robertsfors alla gamla tanter, anlände jag. Jo, det gick att tyda den vägbeskrivning jag rafsat ned kvällen innan och jag lyckades ta den livsfarliga norra infarten till D-boda utan blodvite. Uppgifter denna helg var för en del av oss att agera domarsekreterare och för andra att sitta i sekretariatet och räkna resultat. Något morgontrumpna lastade jag, Kerstin Bjurman och Matilda Östling den förskräckta Fluga som skulle följa med på färden, och åkte iväg. Emma Hörnblad skulle finnas på en mack i Sävar och Mymma Wikström var ett namn på ett papper och en telefonröst, tills vi fann varandra i Bjurholm.

Inpackade i bilen åkte vi vidare (Jämtland är en avlägsen del av Sverige). Efter att ha gjort ett pizzastopp i Dorotea bestämde vi oss för att lära känna varandra lite bättre genom horoskoperna som Emma tagit med sig. Det är inte klokt vad lite man vet, och jag säger bara Kerstin "Kinky" Bjurman. Hugaligen! Efter ett vackert antal mil var träsmaken ett faktum och vi försökte pigga upp oss genom att följa vägen på bilkartan. Ha! Jämtland är en annan del av Sverige! När vi började närma oss Östersund kvarstod det roliga att hitta Wången, som naturligtvis inte fanns utmärkt på kartan. Vi tog dock sikte på Nälden, och efter att vi bl a kört vilse i Lit (Jämtland är en annan del av Sverige), började vi närma oss, och väl på plats var det underbart att komma in i den stuga som vi skulle residera i under helgen. Jag säger bara lyxsvit! Mmmmm... En liten snabb repetition av hur man räknar tävlingsresultat fick vi av sekretariatsankaret Kerstin Köhler, och sedan kände vi oss trygga inför helgens uppgift, nämligen att fungera som en backup till datorerna som räknade ut tävlingsresultaten. Så här i informationsteknologins tidevarv vet man aldrig hur avgörande en byertspenna kan bli i det stora hela.

Föga utvilade masade vi oss på lördag morgon ned till värdshuset för att få i oss frukost, och det vi snabbt kunde konstatera var att vi tagit med alltför få par långkalsonger (Jämtland ligger inte fullt så långt söderut som man kan tro). Det var svinkallt. Riktigt svinkallt. Efter lördagens uttagningar kunde vi se att det fanns Vallholtare som gjort bra ifrån sig. Där fanns bl a Pernilla Ågren på Litfari och Jennie Lindberg på Bobolina, men även Anna Nilsson som vann F1 fritidsklass på Framtid, ett av två ston som nådde första klass under stobedömningen i Björna. Det fanns dock fler Vallholtare som visade var skåpet skulle stå (f ö kan påpekas att Anna Nilsson och Jennie Lindberg tilldelades skåp för sina insatser i fritidsklasserna). I B-klass Fyrgång V1 kom Pernilla Ågren på Litfari på första plats, något som värmdde lite extra, då det här är ett par som hängt ihop ett tag och utvecklats fint tillsammans. Pernilla red f ö till att börja med i fritidsklass, men klassades upp under tävlingens gång. I Tölt T3 Ungdom A-klass, kom Anna-Clara Olofsson på Rjód på en hedrande fjärde plats med poängen 4.94. Sedan var det vår egen Jennie Lindberg som lyckades ännu en gång genom att komma tvåa i Tölt T1 A-klass med poängen 6.70, samt på

första plats i fyrgången. Behöver jag säga att de blev norrlandsmästare även i år? Som grädde på moset kan jag tillägga att det gick bra på SM och Jennie är i B-landslaget!

Så är det, men tävlingar tar slut och även energin, och det redan när sista ekipaget lämnat banan. Det är då det roliga börjar. Vi var förskonade från sysslor, men däremot var vägen hem lång. Efter en runda runt Storsjön och ett antal färder över Indalsälven, bar det av norrut igen, och vad ser vi när vi kommit strax norr om Östersund om inte familjen Lindberg som tagit paus. Glatt vinkande åkte vi förbi och fortsatte den till synes oändliga resan norrut (Jämtland är en avlägsen del av Sverige). Under ett hamburgerstopp i Strömsund satt vi och plirade ut genom fönstret och vilka passerar, om inte familjen Lindberg! Vi vinkade åter glatt och åt våra hamburgare. Ska sanningen fram tog vi en lite längre paus än vad vi tänkt, men vad gör det.

Godissuget satte förstås in när vi väl kommit in i bilen, men vi tänkte vänta. Det skulle vi aldrig ha gjort. Efter Strömsund hade allt stängt (Jämtland Är en annan del av Sverige). Det blev tydligen natt efter 21.00 i inlandet, och det fanns inte så mycket som en slickepinne inom räckhåll, än mindre en karamellpåse. Ve och fasa! Lappland visade sig inte heller vara så mycket bättre. Åsele lämnade oss utan proviant, men vilka var det som låg där framför oss, om inte... Den här gången bestämde vi oss för att helt enkelt ringa Jennie, och höra hur färden gick. Aj, aj, aj! Vi bestämde rakt av, efter det samtalet, att det måste till mer prispengar inom islandshästporten! Jennie var inte helt nöjd med sitt fordon och för att citera: "Jag har ju (fult ord) gasen i botten, det är ju (fult ord) en diesel!!!". Vi led med Jennie, och susade iväg med hästtransporten som en vimpel bakom bilen.

Slutet på färden närmade sig. Emma sov och Kerstin hade gått in i andra andningen (vi beundrade Emma som sov...). Efter Bjurholm ägnade vi oss åt kvalificerad konstkritik (är de röda repen konst, eller rasthagar för resande hästar?) och därefter var Umeå inom räckhåll, och där var minsann mackarna öppna. Leve Västerbotten! Godissuget hade vi dock glömt, nu var det bara hem som gällde. Ungefär 03.00 var jag hemma i Bygdsiljum... Trött!

Så här sammanfattningsvis om Norrländska 2000, måste jag säga att Wången är en helt otrolig anläggning, med så mycket på så liten yta. Där fanns riktiga stallplatser, ett stort antal hagar, värdshus, stugor... You name it! Kringarrangemangen är varje tävlingsgenerals dröm. Det enda som är synd är att kvalitén på banan lämnar en del att önska. Jag lider med de som åkt långt för att rida på en undermålig bana, vilket naturligtvis påverkar resultaten.

En stor eloge skulle jag dock vilja ge Gneisti, som drar ett stort lass under mästerskapen, eftersom det är den lokalklubb som finns i direkt anslutning till tävlingsplatsen. Det är även många från andra klubbar som jobbar hårt för att genomföra NM, bl a med att ragga prispengar, och jag kan inte annat än beundra engagemanget. Det krävs för att ett sånt här arrangemang ska gå att genomföra.